

NS uudistebülletään

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1158

25.05.2025 (136)

Hitler sõjas : Mis *tegelikult* juhtus ?

A.V. Schaerffenberg

5. osa

4. peatükk: Sõja eelmäng

Te seisate vastu igasugusele rahule. Te tahate sõja ja rahu igavest kordumist."

Friedrich Nietzsche

Sissejuhatus, *Nõnda kõneles Zarathustra*

Kui Kolmas Reich sündis 30. jaanuaril 1933, olid vastased nii Saksamaal kui ka väljaspool seda veendunud, et see varsti kokku kukub. Nende väärarusaama tugevdas järgmise aasta juulis toimunud Röhmi-putš, mis lõhestas neid. Kuid 1936. aastaks mõistsid nad lõpuks, et natsionaalsotsialism on nähtus, mida saab kõrvaldada ainult välise sõjalise agressiooni abil, mida nad olid otsustanud kasutada sobivatel asjaoludel; teisisõnu siis, kui ümberrelvastumine on lõpule viidud ja teiste maade paganate massid on piisavalt konditsioneeritud, et riskida oma eluga kui suurtükiväe söödaga.

Sakslased olid pärast Esimest maailmasõda vabatahtlikult oma relvad maha pan-

nud USA presidendi Woodrow Wilsoni korraldusel, kes lubas, et liitlased järgnevad peagi oma desarmeerimisprogrammidega. Selle asemel säilitasid Suurbritannia ja Prantsusmaa mitte ainult oma relvajõud, vaid jätkasid nende arendamist juba aastaid enne seda, kui liidrist sai kantsler. "Saksa rahvas ja Saksa valitsus on nõudnud absoluutselt mitte mingeid relvi," teatas ta 16. oktoobri 1933. aasta rahvusvahelises raadiosaates, "vaid võrdseid õigusi. Kui maailm otsustab kaotada kõik relvad kuni viimase kuulipildujani, siis oleme valmis sellise konventsiooniga ühinema. Kui maailm otsustab *teatud* relvaliigid kaotada, siis oleme valmis kohe alguses neist loobuma. Kui aga maailm otsustab, et ainult teatud rahvad võivad relvastuda, teised aga mitte, siis me ei ole valmis laskma end kui põhimõtteliselt vähemate õigustega rahvast välja jätta."

Kogu 1930ndate aastate jooksul tegi ta ühe ettepaneku teise järel ettepanekuid Euroopa vastastikuse desarmeerimise kohta, kuid liitlasriikide ajakirjanduses halvustati teda kui "sõjapüüdjat". Juba 1934. aastal demonstreeris ta oma lõplike kavatsuste tõsidust, nimetades Joachim von Ribbentropi desarmeerimise erikomisariiks. Üksteist aastat hiljem, rahvusvahelise konflikti viimastel päevadel, mida ta püüdis vältida, meenutas Hitler oma viimases testamendis: "Ma olen teinud nii palju pakkumisi relvastuse vähendamiseks ja kõrvaldamiseks, mida ei saa igavesti ära seletada, et vastutus selle sõja puhkemise eest ei saa jääda minu kanda. Pealegi ei soovinud ma kunagi, et pärast esimest kohutavat maailmasõda tekiks teine sõda Inglismaa või isegi Ameerika vastu."

Olles teadlik rahvusvahelisest agitatsioonist tema nõuetekohaselt valitud režiimi vastu, asus Hitler kiiresti looma rahumeelseid suhteid oma riigi naabritega. Fašistlik Itaalia oli juba ideoloogilistel põhjustel uue Saksamaa suhtes sõbralikult meelestatud. Kuid Prantsusmaa ja Inglismaa olid vanad vaenlased. Viimase kindlustamiseks lasi ta von Ribbentropil 18. juunil 1935 Londonis pidada läbirääkimisi Inglismaa-Saksa mereväe kokkuleppe üle. See vähendas Kriegsmarine'i sõjalaevade arvu alaliselt 35% ulatuses kuningliku mereväe pindala suuruselt, tõestades sellega Kolmanda Reichi kavatsust mitte kunagi Briti mereväele vastu astuda. See suuremeelne samm ei leidnud siiski vastukaja. Pärast rohkem kui kaks aastat kestnud vastastikuseid desarmeerimisläbirääkimisi brittidega teatasid nad talle ühemõtteliselt, et Inglismaa *ei* pea kinni Versailles' lepingust, mille nad ise olid allkirjastanud, vähendades oma sõjalist tootmist, vaid jätkab tegelikult oma relvajõudude täiendamist ja laiendamist.

Kuna Suurbritannias, nagu ka mujal, oli pidev juudi agitatsioon sõja puhuks üha elavnenud, teadis Hitler, et ta peab nüüd Wehrmachti uuesti relvastama, kui Saksamaa tahab, et tal oleks võitlusvõimalusi tema ümber moodustuva juudiriikide koalitsiooni vastu. Prantsusmaa suhtes tegi ta suuri jõupingutusi, et võita Saksamaa traditsioonilist vaenlast, loobudes kõigist nõuetest vaidlustatud territooriumidele,

kus elas endiselt suur osa tema kaasmaalastest (nagu Elsass-Lotringi), ning tegi arvukalt diplomaatilisi samme lähenemise suunas. Näiteks "1935. aastal oli ta Leon DeGrelle'i sõnul Berliinis eriliste auväärsustega vastu võtnud Prantsuse sõjapimedate delegatsiooni, mida juhtis asetäitja Scapini, kes oli samuti pime". Ja "ta korraldas Saksa veteranide palverännaku Douamont'i, et vennastuda oma endiste Prantsuse vastastega".

Alates 1928. aastast, viis aastat enne Hitleri võimuletulekut, ehtasid Saksa laevatehased lahingulaeva, mis pidi konkureerima Dunquerque-klassile, Prantsuse mereväe suurimale relvastatud laevatüübile, kuid ta käskis selle rahumeelse žestina lammutada. Pariisi poliitikud vastasid nendele sammudele, sõlmides sõjalise liidu kommunistliku Venemaaga, mis oli suunatud konkreetsetelt Reichi vastu. Nende tegevusel polnud mingit pistmist Hitleri diplomaatiaga, vaid nende eesmärk oli üksnes Saksamaa purustamine. Paljud prantslased olid oma valitsuse ennekuulmatu käitumise üle kohkunud. "Nüüdsest alates," hüüdis riigimees Benoist-Mechin pärast Prantsuse-Nõukogude pakti ratifitseerimist 27. veebruaril 1936, "oleme ohtlikul allakäigul".

Isegi britid arvasid, et prantslased olid läinud liiga kaugele. Nende välisminister Sir John Simon käskis oma suursaadikul Prantsusmaal "anda selgelt teada, et Inglismaa on häiritud, et Prantsusmaa sõlmib lepingu, mis võib lõpuks viia osalemisseni sõjas Saksamaa vastu tingimustel, mis on vastuolus Locarno pakti teise punktiga". Punkt, millele Simon viitas, täpsustas, et selle allakirjutanud riigid, mille hulka kuulus ka Prantsusmaa, kohustusid mitte kunagi liituma ühegi riigiga teise riigi piiramiseks. Prantslastel polnud midagi võita ja kõike kaotada (mida nad lõpuks ka tegid), kui nad ühinesid Staliniga oma eluliste huvide vastu. Selline enesetapupakt kuradiga võis teenida ainult juute, kes agiteerisid avalikult igas liitlasriigis ja neutraalses riigis "püha sõda" Saksamaa vastu, hoolimata rahvusvahelisest õigusest või ohvritest, mida paganad peaksid kandma, et muuta maailm juutluse jaoks ohutuks.

Et näidata, et ta ei lase end sellisest gangsteritaktikast heidutada, saatis Hitler 7. märtsil oma väed Reinimaa tagasi okupeerima. Juba selle nimi identifitseeris selle sakslasena, mitte prantslasena. Pariisi poliitikud, keda neile lubasid Versailles' lepingu koostanud sõjaprofessionaalid, olid ahnusest ja igavesest kättemaksust ajendatud Pariisi poliitikud rebestanud Reinimaa sõjajärgse kaotuse tõttu kurnatud Saksamaalt. Sama ajakirjandus, mis ulgus Hitleri "sissetungi" üle Reinimaale, ei avaldanud kunagi sõnagi "tuhandete ja tuhandete perekondade kodudest väljaajamisest" prantslaste poolt (Brinkley, 9). Et veelgi enam alandada kaitsetuid riinlasi, kasutati Sudaani mustanahalisi koloniaalseid sõdureid okupatsioonivägedena.

See põlastusväärne meede nõrdis inimesi kogu maailmas ja paljastas prantslased,

et neid juhib täielikult mõttetu vihkamine. Kuulus näitekirjanik George Bernard Shaw mõistis ühes Briti ringhäälingus kuulsas avalduses hukka Prantsuse Reinimaa vallutamise relvastatud neegritega kui "Lääne tsivilisatsiooni mängu mitte mängimise". Hitleri Ruhri "re-militariseerimine" pööras selle häbiväärse olukorra ümber ja saatis Prantsuse poliitikutele selge sõnumi: Kui nad provotseeriksid vastasseisu, oleksid nad esimesed, kes selle tagajärgi tunneksid. Nad taganesid, kuid maailm oli astunud "ohtlikule allakäigule", mis viis sõjani.

Ei saa liiga tugevalt rõhutada, et Saksamaa taasrelvastumise kasuks otsustas füürer sel ajal ainult Prantsusmaa lakkamatute ähvarduste ja vankumatu soovimatuse tõttu otsida rahvusvahelistele probleemidele rahumeelset lahendust. Samal ajal kui ta püüdis saavutada kokkulepet kõigi aaria rahvastega nende veresugulussidemete ja kultuuri tõttu, mõtlesid liitlaspoliitikud ainult sellele, et hävitada iga jäänuk natsionaalsotsialismist nende juudi palgaliste käsul, kes olid juba Saksa rahvale sõja kuulutanud. Sama lahingulaev, mille Hitler oli varem käskinud Prantsusmaa suhtes hea tahte märgiks lammutada, käskis ta nüüd uuesti üles ehitada. Mõned aastad hiljem maksid liitlased kalliks maksmata oma keeldumise eest võtta vastu tema oliiviõlu, kui võimsast lahingulaevast *Scharnhorst* sai nende nuhtlus ja alandus merel.

Samal ajal, kui rahvusvahelise juutluse Prantsuse poliitilised marionetid mängisid tulega, varastas marksistlik koalitsioon Hispaanias terrorismi ja korrupsiooni abil selle riigi riiklikud valimised. Kuigi enamik hispaanlasi hääletas teisiti, oli kommunistidel ja anarhistidel *jultumust* nimetada oma uut liitu "Rahvarindeks". See bolševistlik kabinet kavatses Madridi valitsuse kaaperdada, kui selle vastu puhkes tõeline rahvamäss. 1936. aasta suveks oli Hispaania kodusõja küüsis. Isamaalist vastupanu juhtis Jose Antonio de Rivera, Falangistliku liikumise, fašismi Hispaania versiooni rajaja. Tema hukkamine kommunistliku kängurukohtu poolt vallandas rahvusliku vastupanu.

26. juulil kasutasid valvsad nõukogude võimud ära Hispaania siseprobleeme, milles nad nägid võimalust luua oma ammu unistatud jalgealune Lääne-Euroopas. Stalin saatis marksistlikele vabariiklastele "sõjalisi nõustajaid" ja materjali. Peagi ei voolanud NSV Liidust Hispaaniasse mitte ainult rahaline abi, vaid ka relvad - sealhulgas punaste õhujõudude uusimad hävitajad ja pommituslennukid. Et sellele meeste ja relvade sissevoolule vastu astuda, pidid rahvuslased oma armee Marokost kohe Pürenee lahinguväljadele üle viima, kuid neil puudusid selleks vahendid.

Oma riigi patriootlikke huve esindav meeleheitel Francisco Franco pöördus abi saamiseks Mussolini ja Hitleri poole. "Kas meie, fašistid, võiksime jätta selle hüüatuse vastuseta," küsis Duce viis aastat hiljem, "ja jääda ükskõikseks selliste veriste kuritegude jätkumise suhtes, mida sooritavad nn "rahvusrinded"?". Kas me

võiksime keelduda abi andmisest päästmisliikumisele, mis oli leidnud Antonio Primo de Riveras oma looja, askeedi ja märtri? Ei. Nii lahkus meie esimene sõjalae-vade eskadrill 27. juulil 1936 ja samal päeval oli meil esimesed surnud."

Führer andis omalt poolt korralduse saata transpordilennukite lennupark Põhja-Aafrikasse, kust need toimetasid natsionalistide armee Hispaaniasse just õigel ajal, et takistada punaste võimuletulekut Pürenee poolsaarel. Adolf Hitler nägi seega ette ja viis ellu ajaloo esimese sõjalise õhutranspordi. See ei päästnud mitte ainult Hispaaniat, vaid lõpuks kogu Euroopat Nõukogude Liidu laiendusena. Nagu Führer hiljem märkis: "Franco peaks ehitama Ju-52-le mälestusmärgi". Junkers Ju-52, mida selle meeskonnad kutsusid hellitavalt *Tante Ju* ehk "tädi Ju", oli lennuk, mis tõi Marokost sisse natsionalistlikud väed.

Järgmise kolme aasta jooksul ähvardas Hispaania kodusõda muutuda ülemaailm-seks tulekahjuks, kuna Stalin suurendas toetust vabariiklastele. Nendega ühinesid ülemeremaade kommunistlikud vabatahtlikud, sageli oma riigi varjatud õnnistuse ja abiga. Prantsusmaa juudi esinaise Leon Blumi õhukeselt varjatud patronaazi all lipsasid nad takistamatult üle Hispaania piiri. Teised tulid nii kaugelt kui Ameerika Ühendriikidest, kus "Abraham Lincolni brigaadi" (mis on juudi kommunismi ke-hastus, kui selline üldse olemas on) liikmed said vabalt osaleda Hispaania ko-dusõjas, vaatamata Roosevelti "ametlikule" avalikule mittesekkumise poliitikale.

Kuid ka rahvuslased meelitasid ligi oma vabatahtlikke, alates Iirimaa sinis-ärkidest fašistidest ja Itaalia mustadest särkidest kuni Poola pilootide ja vene väljarändajateni. Nende hulgas olid ka Saksamaa *Condori Leegioni* lendurid, kes mängisid sõja tulemustes otsustavat rolli, saavutades rahvuslaste jaoks õhu üle-kaalu. Nende eepiline saaga oli 20. sajandi inglise luule suurkujude hulka kuuluva Roy Campbelli *Flowering Rifle*, mis oli üks Franco briti vabatahtlikest.

27. aprillil 1937 olid ajalehed kogu maailmas täis pahameelt õhurünnaku üle kaitsmata jäänud baskide linnale Guernicale. Kohutavad fotod 6000 surnud naisest ja lapsest ilmusid koos pealkirjadega, kus süüdistati "natsimõrvareid" selle koku-tava tragöödia põhjustamises. Samal ajal kui ajakirjanikud Prantsusmaal, In-glismaal, Venemaal ja Ameerikas tegid kõik endast oleneva, et õhutada avalikku arvamust sakslaste vastu, olid *Condori Leegioni* piloodid hämmingus, sest nad ei pommitanud kunagi Guernicat. Nende sihtmärgid olid piirdunud vabariiklaste tugipunktidega lähedalasuva Bilbao linna ümbruses. Kuigi Guernica tsiviilelanike surmad olid küllaltki reaalsed, olid nad tegelikult maha tapetud kommunistlike lõ-ögigruppide poolt, kes muutsid oma hirmutegusid fašismivastaseks propagandaks. Neile aitas ja aitas muidugi kaasa suures osas sümpaatne maailma ajakirjandus, mille lugejatele ei antud võimalust teada vastupidiseid tõendeid ei sakslastelt ega Rahvusvaheliselt Punaselt Ristilt. Kommunistide ja ajakirjanduse kaasaaitamine töö moonutamisel natsionaalsotsialistide vastu oli olnud piisavalt tavaline alates

sellest hetkest, kui Adolf Hitler 1920. aastal oma ideoloogia välja töötas. Kuid Guernicaga saavutas pettuse ulatus enneolematu ulatuse, mis pidi pidevalt korduma ja laienema kogu Teise maailmasõja jooksul kuni tänase ajani. Hispaania kodusõja suur tõde oli see, et selle võitsid patriootilised elemendid kogu Euroopast uues koostöövaimus, mis ületas vanad väiklased, šovinistlikud lahkavamused.

See tõde sai dramaatiliselt teatavaks 1939. aasta aprillis, kui kindral Franco võidukad väed korraldasid Madridi tänavatel hiiglasliku meelevalduse. Hispaania falangistid ja Itaalia fašistid paraadistasid koos Saksa kondorileegionäride ja paljusid teisi Euroopa rahvusi esindavate vabatahtlikega. Nad olid näidanud, et nende rassi kõige hullemad vaenlased on võimalik aaria sõdalastena koos seistes võita -- tõestus, mida nad mõne aasta pärast uuesti kinnitasid.

Olles ebaõnnestunud fašismi ja natsionaalsotsialismi purustamisel Hispaanias, otsisid pettunud juudid ja nende käsilased teisi võimalusi oma "püha sõja" taasustamiseks. Nad leidsid kaks neist Kesk- ja Ida-Euroopas.

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION
Number 106 Erschienen 1975 26. April 1947 (2. Nr.)

Der Kampf geht weiter !

Sieging Jahre nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung wieder da! Sie ist jetzt in der Hochzeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!
Abkehr von Massentum, Verfolgung, Vertreibung und Verdrängung haben nicht ausgereicht, das Volk der deutschen Idee einen hell glänzenden Führer, Adolf Hitler zu erteilen.
Alle Nationalsozialisten und sonstige arbeitsfähige, Volk- und Rassenbewusstsein schärfen Schüler an Schulen an Kampf um die Erhaltung unserer weissen Völker.
Die Bewegung ist zwar stiller geworden, aber die Gefahr des hochgradigen Völkertums ist heute noch viel grösser als in der Vergangenheit.
Der vorerwähnte Gegner ist eben dabei, das Volkstum – gegen alle weissen Völker (V) – zu beugen, seine Mittel sind Erweichung, Überführung und Rassenvermischung.
Ob "Jude" oder "Slawe", ob im Wahlkampf oder im Streikkampf, ob im Freigewerkschaftswettbewerb oder auf einem Schulhof mit seinen Art. Jahre Nationalsozialisten ist seine Pflicht!
Hail Hitler!
Gottfrid Lueck

TROTZ VERBOT NICHT TOT !

NS uudistebulletään
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2022 (132)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Eesti keel
Prickšējais ziņojums
Intervija ar Molliju
Trešā daļa

NSK: Paldies par interviju. Turpināt laiks strādāt. Uzmanību mūsu!
Jūtieties brīvi un pārvērsiet sajūstījumu dabas nozīmīguma vārds.
Mollija: Paldies, draugs! Bija jāstrīd pirms sniegt šo interviju. Lūdz, atstāt man tīmekļa adresi, kad tā būs publicēta, un es pārvērsu jūsu tīmekļa vietni šeit ar interviju. Lūdziet man tikt tikt mūsu bodēm un visā pasaulē rekonstruēt. Dažreiz mūsu cips ir vingls apskatīt. Bet rekonstruēt tiešām! Ar jūsu palīdzību mūsu skaits pieaug ar katru dienu. Palīdziet mums cizdāt patiesību, jo katrs vārds ir kā bulva. Tāpat un zobens ķēdē vārds mēķem. Mūsu senatienas ir kļūst parak palīdzēt, un šī pārmērīgā palīdzēt mums būtu vārds. Katra priekšā, priekšā un ļaunā lūdz, ko dara

 the NEW ORDER
Number 176/177 Founded 1975 April 26, 2017 (136)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.
Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.
All National Socialists and other racially-aware countriesmen and racial kinemen fight side by side for the preservation of our White folk.
The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.
The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture distortion, and reeducation.
Whether "legal" or "illegal", whether in election battle or street battle, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind every National Socialist must do his duty!
Hail Hitler!
Gottfrid Lueck

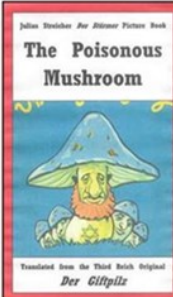

TROTZ VERBOT NICHT TOT !

NSDAP/AO on maailma suurim
Natsionaalsotsialistliku propaganda tarnija!
Trükitud ja võrgus ilmuvad perioodilised väljaanded paljudes keeltes
Sajad raamatud paljudes keeltes
Sajad veebisaidid paljudes keeltes

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

SS Defender against Bolshevism
by Reichführer SS Heinrich Himmler
FOR-DANMARK! MOD BOLCHEVISMEN!
Translated from the SS Original

The Poisonous Mushroom
by Julius Streicher, Der Stürmer Picture Book
Der Giftpilz
Translated from the Third Reich Original

Hitler in Italy
by Heinrich Hoffmann
HITLER in ITALIEN
English / German Deutsch / English

SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family

The Sins of High Finance
by Theodor Fritsch
IBORSE!

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im Bild
English - German / Deutsch - English

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org

Contact us to find out how YOU can help!